

жабешкиятъ родъ и какви синове ражда. Още утре ще отида при ковача да ме подкове. Искамъ, презъ гдето мина, да се чуватъ и моитѣ стѣпки така, както се чуватъ стѣпките на конетѣ. И това ще бѣде честъ не само

за мене, но и за васъ, унизенитѣ чада на блатата. Ведно съ мене и вие ще можете да повдигнете глава и гордо да кажете: „Народъ, който ражда такива великани, не може да не погледне гордо на слънцето, къмъ което иматъ право да се вдигатъ само щъркелитѣ!“

Речено и сторено. Придруженъ отъ много жаби, жабокътъ отиде при ковача и поиска да го подкова въ.

— Ще те заболи много, — рече ковачътъ. Нѣмашъ копита.

— Много-много не ми приказвай, ами кови, — тросна се жабокътъ.

— Щомъ като искашъ, нека да бѣде твоята.

И ковачътъ избра най-малките подкови, които бѣше приготвилъ за магаренцето на чифликчията и ги закова на краката на жабока. Ако и да бѣха два пѣти по-голѣми, ако и да го болѣше страшно, жабокътъ тръгна да върви. Той добре знаеше, че безъ голѣми страдания не се добива голѣма почитъ и голѣма слава.

Още следъ първитѣ си стѣпки той стисна зѣби отъ болка и попита насѣбранитѣ около него жаби:

— Тропамъ ли наистина като конь?

— Тропашъ като най-добрия конь, — извикаха жабитѣ и заскачаха радостни подире му.

Жабокътъ ги изгледа гордо. Той следъ всѣка стѣпка се спираше да си отдѣхне отъ болка, но, все пакъ, удряше здраво крака о земята, за да

